

UVERTIRA

Ova se priča dogodila davno, davno... Prije više od sto godina, negdje u Hrvatskom Zagorju. Ondje je živio jedan vrlo bogati čovjek, kojeg su domaći ljudi zvali - **gospon Grabec**. On nije imao obitelj, već samo slugu i sluškinje. Posjedovao je puno zemlje, stoke i nekoliko kuća. No, to mu nije bilo dosta. Htio je puno više. Puno, puno više!

Jednog je dana **gospon Grabec** vidio na sajmu dva lijepa bijela konja. Ne razmišljajući dugo, otišao je trgovcu da ih kupi i upregne. Na povratku kući prolazio je pokraj jednog prekrasnog vinograda; **gospon Grabec** se ni tu nije dugo dvoumio, nego je kupio i taj vinograd.

Sav sretan promatrao je sa svog novostečenog grunta obližnje brežuljke. Uživajući u divnom pogledu, uočio je jedno malo jezero, u kojem se zrcalilo sunce u najljepšim bojama. "Kakav prizor", mislio je u sebi, "e to jezero i to sunce u njemu moram kupiti! To još nemam!" Odmah se sjeo na kola i odveo do jezera.

Ali pokraj jezera nije bilo nikoga! Pa čak ni trgovca, od kojeg bi taj prizor mogao kupiti. I sunce se nije više tako okruglo zrcalilo na površini jezera. Nije potrajalo dugo dok je **gospon Grabec** na sav glas počeo galamiti: - "Ma nije moguće! Hoću jezero i sunce u njemu! Gdje je vlasnik jezera? Dajem sav novac da se sunce vrati! Koja je cijena?" Međutim, odgovora nije bilo.

Dok je **gospon Grabec** još vikao, prolazila je pokraj njega jedna djevojčica, vodeći kravu sa paše. **Gospon Grabec** ju je upitao: - "Djevojčice, znaš li ti tko je vlasnik ovog jezera?" Na to mu je ona odgovorila: - "Pa to jezero nema vlasnika! Ono pripada svima nama!" Sada se on još više razljutio: - "To ja ne priznajem! Ja hoću kupiti to jezero! I sunce u njemu! Bit ću najsretniji čovjek na svijetu, kad to učiniš!"

Pred večer se **gospon Grabec** vratio razočaran kući. Pred ulazom u dvorište naišao je na jednog klinca: - "Molim jedan groš, dragi striček! Samo jedan groš! Mama mi je teško bolesna, a moje sestre i ja smo jako gladni! Daj jedan groš, dragi striček!"

- "Nisam ja striček, ja sam **gospon Grabec**... eh, hoću reći **gospon Valek**! Ajde mali, makni se! Na putu si mi!" Klinac se sav uplašen udaljio. Kad je htio prijeći cestu, upravo su prolazila dvoje ogromna kola pokraj njega, zašpri-

cajući ga od glave do pete blatom.

Kad je **gospon Grabec** to vidio, počeo se glasno smijati. Mali se okrenuo tužnim izrazom lica pa ga je upitao: - "Striček, a zakaj se ti meni tako smiješ?"

- "Pa izgledaš mi tako smješno! K'o da te je netko čokoladom prelio!" Klinac je šutio. No, nakon kraće stanke mu se ipak tihim glasom obratio: - "Striček, a kaj je to - šok'lada?"

Gospon Grabec mu je duboko pogledao u male, zelene oči: - "Pa je li ti doista ne znaš kaj je čokolada?" Ali, mali nije izustio ni riječ. Nato su se na licu **gospona Grabeca** pojavile suze... "Striček", kazao je mali, "ti si jako čudan. Prvo se smiješ, a onda plačeš. A zakaj se sada plačeš?"

- "Već odavno se nisam smijao i plakao... A danas činim jedno i drugo. Gdje ti živiš, malecki?"

- "U jednoj maloj hiži na kraju sela." **Gospon Grabec** je dignuo malog na kola te pošao s njime do kuće njegove majke. Kuća je bila stara i niska, sagrađena od zemlje i slame. Kad je **gospon Grabec** ušao s dječakom u kuću, majka je ležala u krevetu.

Sa strahom u očima ona je pogledala sina: - "Štefek, kaj je bilo?" "Ništa Vi ne brinite," kazao je **gospon Grabec**, "malecki mi je rekao da ste bolesni. Zvat ću doktora, pa će Vas on izliječiti!"

- "Doktor je već bio tu, ali mi nažalost ne može pomoći..." - "Ma ne brinite, ja ću platiti doktora!" Na to se žena lagano nasmijala: - "Gospon, Vi zdravlje ne možete kupiti!" "Ma kako ne?," rekao je **gospon Grabec** ozbiljno i nastavio, "osim toga poslat ću Vam jednu sluškinju da se za Vas brine." Na to je odgovorila jedna sestra: - "Fala Vam, ali to nije dovoljno! Mami treba i puno ljubavi - a to joj samo mi možemo dati." Onda se javila i druga sestra: - "Vi ne možete kupiti ni zdravlje, ni ljubav pa čak ni sunce u jezeru!" **Gospon Grabec** ju je mrko pogledao: - "Ti si ona djevojčica s kravom, je li?" Ona je klimnula glavom i kazala: - "One važne stvari u životu nema ni na sajmu, ni u trgovini! One su u nama samima!"

Gospon Grabec se potom sjeo na jednu stolicu i stavio glavu među ruke. Mimo je promatrao sva četiri lica. Onda mu se **Štefek** približio i povukao ga za rukav: - "Ali reci striček! Kaj je to - šok'lada?"

GLAVNI UREDNIK